

Arrest

nr. 173 914 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier die de Iraakse nationaliteit bezit. U bent geboren te Bagdad op (...). Samen met uw echtgenote baatte u er uw eigen apotheek uit. Daarnaast werkte u als professor aan de faculteit farmaceutische wetenschappen van de Universiteit van Bagdad. Tijdens één van uw lessen aan de universiteit eind mei 2015 gaat het over Hashd Al Shaabi, het vrijwilligersleger. Daarbij uitten verschillende studenten hun mening en zou u zelf gezegd hebben dat er mensen actief zijn in het vrijwilligersleger die zich inlaten met moorden, stelen en ontvoeren. Op 8 juni 2015 kwamen twee mannen van de militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) langs de universiteit om u duidelijk te maken dat u moet stoppen met dergelijke uitlatingen, anders zouden ze u vermoorden.

Op 25 juli 2015 kwam een man uw apotheek binnen. Hij gaf een dreigbrief af getekend door AAH waarin stond dat u zeven dagen de tijd had om 1 miljoen dinar te geven als financiële steun voor het vrijwilligersleger, anders zou u moeten verhuizen.

Op 2 augustus 2015 werd u op het werk aangesproken door een collega, die u waarschuwde dat de militie AAH u in het vizier had. Hierop besloot u samen met uw gezin naar uw schoonfamilie in Al Hillah in Babil te trekken om van daaruit de situatie in het oog te houden. Op 4 augustus 2015 viel een groep mensen uw huis te Bagdad binnen. Dit deed u besluiten het land te verlaten op 5 augustus 2015. U vertrok via Bagdad naar Turkije en van daaruit reisde u via Griekenland verder naar België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw originele Iraakse identiteitskaart neer, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, uw origineel rijbewijs, uw originele werkkaart van de universiteit, uw originele vakbondskaart van de apotheek, uw originele kieskaart, een kopie van uw woonstkaart, een kopie van uw voedselkaart, een kopie de dreigbrief, een kopie van uw huwelijksakte wegens vernieuwing, uw originele huwelijksakte (opnieuw getrouwd met uw vrouw), uw originele diploma bachelor, een kopie van het bewijs van uw bachelor, uw originele diploma master, een kopie van het bewijs van uw master, een kopie van uw getuigschrift dat u lid bent van de partij Iraqi National Accord, kopieën van de identiteit- en nationaliteitsbewijzen van uw familie en kopieën van foto's van u op het werk.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in uw land zou zijn bedreigd door de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH): een eerste keer in de universiteitsgebouwen nadat u denigrerende uitlatingen zou gedaan hebben ten aanzien van het vrijwilligersleger; een tweede keer in uw apotheek om losgeld te bekomen ter sponsoring van diezelfde groepering; en een derde keer kreeg u via een collega op de universiteit te horen dat u moest uitkijken voor uw leven (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat u Irak verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ten eerste verklaart u dat u tijdens uw les op de universiteit eind mei 2015 tegenover uw leerlingen zei dat er bij de sjiiitische vrijwilligersmilities moordenaars, dieven en ontvoerders actief zijn, wiens slachtoffers meer bepaald soennieten zijn – daarop zou u door twee leden van de militie AAH bedreigd zijn (CGVS p. 10). Het CGVS heeft echter redenen om deze gebeurtenissen in twijfel te trekken.

Vooreerst is het zeer frappant dat u een dergelijke discussie tijdens uw les überhaupt zou laten plaatsvinden. U bent hoog opgeleid en blijkt goed op de hoogte van de algemene context in Bagdad en van de macht en invloed van de milities in uw stad (u geeft aan dat het vrijwilligersleger en de milities overal zitten; u kan uitleggen wat zij allemaal uitvoeren, CGVS p. 11-12 e.v.). Bijgevolg bent u zich uitermate bewust van het risico dat er bestaat ten aanzien van mensen die zich openlijk uitspreken tegen deze groeperingen. Meer nog, u heeft het sektarisch geweld op zijn hoogtepunt meegemaakt in uw stad en heeft ooit bijna toegegeven aan de risico's hiermee verbonden: in 2007 wou u immers de stad verlaten wegens deze problematiek, maar u heeft dit uiteindelijk niet gedaan (CGVS p. 9-10). U heeft een goede job aan de universiteit en verklaart er veel respect en aanzien te genieten (CGVS p. 16-17). U heeft dus heel wat te verliezen. Daarenboven verklaart u dat het grootste probleem wat betreft de bewuste discussie in uw klas zou zijn dat u als soenniet (uw geloofsovertuiging was naar eigen zeggen algemeen bekend op de universiteit) uw mening zou uiten in een faculteit die voor de grote meerderheid uit sjiieten bestond. In deze context kan dus moeilijk beweerd worden dat u niet zou geweten hebben wat deze situatie mogelijks teweeg kon brengen en is het maar weinig aannemelijk dat u uw tot dan ongeschonden reputatie en bron van inkomsten op het spel zou zetten. Er dient immers op gewezen te worden dat u als universiteitsprofessor toch de verantwoordelijkheid draagt over uw leerlingen en over welke onderwerpen tijdens uw lessen aangesneden worden. Het gaat dan ook voorbij aan alle logica dat u, op het moment dat het onderwerp van de milities in Bagdad aan bod kwam tijdens uw les, niet ingreep in de discussie waarvan duidelijk was dat ze misschien niet zo onschuldig was én verregaande gevolgen kon hebben (bijvoorbeeld door aan te sturen op een verandering van onderwerp, door de discussie stil te leggen of er op zijn minst neutrale uitspraken over te doen), maar dat u in de plaats olie op het vuur gooide door de uiterst controversiële uitspraken te doen dat er criminelen tussen de milities zitten.

Over de bewuste uitspraken die u zou gedaan hebben tijdens uw les legt u bovendien inconsistente verklaringen af. Het is immers opvallend dat u niet goed kunt aangeven wat uw precieze aandeel in deze gedachtewisseling was; uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen blijken een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo geeft u eerst aan dat u zelf over het vrijwilligersleger gesproken hebt ("In deze zitting heb ik gezegd dat de personen die in deze vrijwilligerslegers zitten moordenaars, dieven en ontvoerders zijn en specifiek op de soennitische plaatsen. Dus ik ging in de discussie met studenten daarover" gehoorverslag CGVS, p. 10). U zou uw eigen betrokkenheid ook herhaald hebben tegen de leden van AAH die u op 8 juni 2015 bedreigd zouden hebben in uw bureau op de universiteit in verband met uw uitlatingen ("en ik zei tegen hen: er

zijn een paar mensen die slechte dingen doen”, “Het was heel hard geëscaleerd naar een andere situatie. Ik had het puur over de mensen die slechte dingen doen”, CGVS p. 10 & p. 13). Later nuanceert u deze verklaringen en zwakt u uw aandeel tijdens het bewuste groeps gesprek af door te beweren dat u niet zelf over het vrijwilligersleger hebt gepraat maar dat u alleen gezegd heeft dat anderen zeiden dat er criminele elementen bij de milities actief waren (“ik heb daar niet over gepraat, er was een discussie die daarover ging. Een paar mensen zeiden: deze behoren tot milities. En iemand zei: die personen kidnappen, vermoorden, stelen en dat is ook de waarheid”, “Maar ik wil ook nog duidelijk maken dat ik niet heb slecht gepraat over het vrijwilligersleger in het algemeen. Ik vermeldde gewoon dat er een paar mensen zijn die zeggen dat zij van deze vrijwilligersleger zijn die zeggen dat zij van deze milities zijn die slechte dingen doen”, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 12). U bent met andere woorden niet consequent over het feit of het persoonlijk u was die tijdens uw les (negatieve) zaken over het vrijwilligersleger heeft verkondigd of dat u enkel verwees naar andere mensen die er zo over dachten. Gezien deze bewuste uitspraken toch dé kern van uw probleem zouden vormen, is het dan ook zeer bevreemdend dat u geen duidelijkheid schept over uw eigen rol in deze vermeende discussie. Aangaande de bedreiging die u zou ontvangen hebben van twee leden van de militie AAH op de universiteit naar aanleiding van deze discussie, wordt u gevraagd of mensen gewoon binnen en buiten de universiteit konden komen. U verklaart van niet maar de laatste twee jaar kon men volgens u gewoon binnen als men iemand kende. U daarop gevraagd of u weet wie ze hadden opgegeven (om zo binnen te geraken), verklaart u “het is niet moeilijk als je een auto hebt en een regeringsbadge. Je kan het gewoon tonen aan de persoon die aan de poort staat en dan kan je direct binnengaan”. Het is voor het CGVS evenwel volstrekt onduidelijk hoe u aan de informatie komt dat deze twee mannen (die volgens u trouwens valse namen gebruikten) een auto en een regeringsbadge bij zich hadden, aangezien u de mannen volgens uw verklaringen enkel in uw bureau heeft ontmoet, zij u geen kaartje (of een badge) hebben getoond en u na hun vertrek meteen naar uw directeur bent gegaan (en aldus uw belagers niet meer gezien heeft). Uw verklaringen op dit punt raken dus kant noch wal. U vond het blijkbaar ook niet nodig achteraf navraag te doen naar deze mannen of hoe zij de universiteit zouden binnengeraakt zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10 & p. 12-13). Daar had u nochtans alle redenen toe, aangezien u bedreigd zou zijn door deze mannen, over wie u meende te weten dat ze zich niet uitgaven voor wie ze echt waren (ze gebruikten volgens u valse namen) en ze toch binnengeraakt waren op de universiteit door de poortwachter te omzeilen. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten. Nog over de bedreigingen vanwege deze twee mannen, kan aanvullend ook de volgende bedenking gemaakt worden. U verklaart dat het probleem bij het uiten van uw mening over de sjiietische milities erin lag dat u dat deed als soenniet; indien het een sjiiet zou geweest zijn die zo praatte (over de milities) zou er niet zo’n probleem zijn, beweert u (CGVS p. 13). Het CGVS vraagt zich evenwel luidop af welk verschil iemands geloofsovertuiging zou uitmaken bij het openlijk bekritisieren van een militie. De vraag rijst immers waarom (sjiietische) milities zouden toelaten dat een sjiiet dergelijke negatieve uitlatingen doet over hen, maar daar enkel een probleem van zouden maken als een soenniet dit zou zeggen.

Indien het Commissariaat-generaal nog geloof zou hechten aan deze verklaringen – quod non – dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u de eis van de AAH-leden die u waren komen bedreigen (ze verlangden van u dat u zou stoppen met zich uit te laten over de milities), had ingewilligd. Immers, u geeft zelf aan dat u sinds hun bezoek effectief gestopt bent met het uiten van uw mening omtrent de milities. Sindsdien heeft u ook geen problemen meer ervaren wat dit betreft (“De periode erna is er niets gebeurd omdat ik het heb gelaten”) (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 13). U had met andere woorden geconformeerd naar de eis van AAH, waarmee u het motief om u te bedreigen in deze zaak zelf ophief. De vraag dringt zich dan ook op waarom u omwille van deze gebeurtenissen – voor zover daar nog geloof aan kan worden gehecht – bij terugkeer nog enig risico op vervolging zou lopen indien u zich in uw land houdt aan uw stilzwijgen over de milities.

Ten tweede slaagt u er niet in de bedreiging op 25 juli 2015 in uw apotheek (waarvan u niet zeker weet of die iets te maken zou hebben met de eerdere waarschuwing die u zou gekregen hebben op de universiteit, CGVS p. 13-14) aannemelijk te maken. Ter staving van deze bedreiging legt u een dreigbrief neer, ondertekend door de militie AAH, waarin staat dat u zeven dagen de tijd krijgt om 1 miljoen Irakese dinar te betalen ter donatie aan het vrijwilligersleger (i.c. deadline op 1 augustus 2015). Het gedrag dat u hieropvolgend vertoont, is evenwel op zijn minst verwonderlijk te noemen, wat maar weinig bijdraagt tot de aannemelijkheid van deze door u aangehaalde feiten. Na het bezoek in uw apotheek en de dreigbrief ontvangen te hebben op 25 juli 2015, hield u de apotheek gewoon open en u zou op 31 juli 2015 – één dag voor het aflopen van de deadline – zelfs meegestapt zijn in een publieke manifestatie. Sterker nog, u zou zelfs op 2 augustus – één dag ná het verstrijken van de deadline – gewoon naar de universiteit getrokken zijn om te gaan werken, alsof er niets aan de hand was (gehoorverslag CGVS, p. 7-8, 10-11, 13-14). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u, na het ontvangen van de brief op 25 juli 2015, nadacht wat u zou kunnen doen en daarover zelfs met uw vrouw overlegde (“Ik

was aan het samenvatten wat ik kon doen. Misschien kon ik die som toch betalen of de helft ervan. Ik was aan het denken, ik begon te praten met mijn vrouw. Maar dan kwam het probleem dat zij maandelijks deze som zouden willen. Ik had een periode dat ik moest denken wat ik moest doen”, CGVS p. 13). Toch blijkt u helemaal niets ondernomen te hebben na het ontvangen van de brief, dit in schril contrast met uw overpeinzingen naar aanleiding van de brief en ondanks bedreigingen die u naar eigen zeggen eerder al zou gekregen hebben (zie boven). Uw passiviteit na een toch rechtstreekse bedreiging aan uw adres, is in deze context bijzonder opvallend en maar weinig aannemelijk. Anders gezegd, van u zou onder de door u geschetste omstandigheden redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat u in de mate van het mogelijke toch enige voorzorgsmaatregelen treft of acties onderneemt om te anticiperen op het dreigend gevaar dat u boven het hoofd hing (deadline op 1 augustus 2015) in plaats van gewoon uw apotheek open te houden en in uw huis te blijven wonen, aan publieke manifestaties deel te nemen en naar uw werk op de universiteit te gaan op een moment dat de deadline al overschreden was. Dit alles doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft de brief zelf kunnen de volgende zaken opgemerkt worden. De dreigbrief (document 22) vermeldt dat men u ‘een laatste waarschuwing’ stuurt om geld te betalen, terwijl u het op geen enkel moment doorheen uw verklaringen heeft over eerdere waarschuwingen met betrekking tot het verlenen van financiële steun (u toont namelijk niet aan dat er een verband zou bestaan tussen de brief en de eerdere bedreiging op de universiteit, zie boven). De inhoud van de brief doet met andere woorden meteen de wenkbrauwen fronsen. Het exemplaar van de brief dat u neerlegt is ook slechts een kopie en geen origineel, waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Bovendien vormen documenten enkel een afdoende ondersteuning van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven wordt aangetoond, is dit in casu niet het geval. Gelet op alle bovenstaande vaststellingen omtrent de brief, is de bewijswaarde ervan bijzonder relatief.

Ten derde doet u opvallende uitspraken over de waarschuwing die uw vriend A. B. (...) u zou gegeven hebben op 2 augustus 2015, die dé directe aanleiding zou geweest zijn voor uw vertrek uit Bagdad en uit uw land. Zo verklaart u dat het algemeen geweten was op de universiteit dat u soennitisch bent, dat u er graag gezien werd en dat soennieten en sjiieten er overeen komen (“Ik ben ook een bekende persoon in de universiteit omdat ik soenniet ben”, “Omdat ik bekend was als een soenniet in de universiteit.”, “Wegens mijn naam en ook omdat ik daar al 15 jaar werkte. Want iedereen kende wie soenniet was en wie sjiiet was. Mijn naam en familienaam. En ook mijn vrienden wisten dat ik soenniet was en ik wist wie sjiiet was.”, “Ik werd heel graag gezien door iedereen. Mijn vrienden zijn sjiieten, mijn andere vrienden zijn soennieten, ik maakte geen verschil daarvan.”, “De hooggeleerde klasse dat wij zijn hebben deze problemen niet.”) (gehoorverslag CGVS, p. 10, 15-17). Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u in deze context aanvankelijk insinueert dat, volgens wat uw goede vriend A. B. (...) zei, het gevaar voor u wel eens zou kunnen voortkomen vanwege verschillende van uw collega-professoren, dat zij het op u gemunt zouden hebben en zelfs bij de milities zouden zitten (“veel van deze leerkrachten die sjiiet zijn hebben connecties omdat zij met partijen zitten, onder andere de Dawa partij en een paar onder de Badr. A. B. (...) zei tegen mij dat ik moet opletten daarvoor. Want hij zei tegen mij: je moet uitkijken van die mensen, misschien zit jij in hun hoofd, misschien willen ze jou stilleggen.”, “Want er is een zeer grote kans dat zij jou willen stil krijgen, vermoorden. Onder andere de leerkrachten die sjiitisch waren. Deze hebben ook connecties met partijen en met de Iraakse regering. Deze hebben ook connecties met partijen die actief zijn.”, “Maar de professoren zelf zij behoorden af en toe bij een militie.”, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 14), terwijl u, wanneer u hier uitdrukkelijk naar gevraagd wordt, later dan weer beweert dat de andere leerkrachten helemaal niet tegen u zouden zijn of deel zouden uitmaken van de milities (“A. B. (...) heeft niet vermeld dat er leerkrachten zijn die tegen mij zijn. Hij heeft gehoord dat de milities een oog hadden op mij. En ik zelf heb vermeld dat er sommige leerkrachten zitten in partijen en hebben connecties. Maar dat wil niet zeggen dat zij deel zijn van milities.”, gehoorverslag CGVS, p. 15). Aangezien u net aangaf dat u een heel vriendschappelijke band had met uw collega’s, is het des te opvallender dat u inconsistente verklaringen aflegt over het feit dat deze collega’s u toch negatief gezind zouden zijn en u zouden willen raken of ‘verklikken’ via connecties die ze zouden hebben. Dit draagt allerminst bij tot de aannemelijkheid van uw verklaringen op dit vlak. Daarnaast legt u ook aan aantal incoherente verklaringen af over de informatie die u via uw vriend zou vernomen hebben. Op de vraag hoe A. B. (...) gehoord had dat de milities een oog hadden op u, geeft u aan het niet te weten maar wel te weten dat hij dat gehoord heeft omdat hij deel is van een partij die goede banden zou onderhouden met de milities. Meteen daarna echter ontkent u dat A. B. (...) deel uitmaakte van een partij, maar dat ‘hij een goede relatie had met Al Dawa’. Als u daarop verder gevraagd wordt hoe hij dan aan de bewuste info over u kwam, kan u daar geen antwoord op geven.

Ook wanneer u gevraagd wordt naar de reden van deze zogezegde focus op uw persoon vanwege de milities, kan u enkel verklaren dat u er niet naar gevraagd heeft omdat de motieven ‘duidelijk genoeg

zouden zijn' (volgens u omdat u op de universiteit bekend was als soenniet) (gehoorverslag CGVS, p. 11, 14-16). Aldus blijkt dat u niet overtuigt waarom de door A. B. (...) aangehaalde vervolgers achter u aan zouden zitten, of hoe uw vriend aan deze informatie zou gekomen zijn – u spreekt zich ook tegen over de rol van uw nochtans goede vriend A. B. (...) in dit verhaal. Dit ondanks het feit dat u de waarschuwing van uw vriend wel heel serieus zou hebben genomen (CGVS p. 15). De hierboven opgesomde anomalieën aangaande uw verklaringen over wat A. B. (...) u wist te vertellen, wat toch dé rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit uw land zou betekend hebben, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u de dag na uw vlucht uit Bagdad naar de stad Al Hilla (in de provincie Babil), weer naar Bagdad teruggekeerde om daar via de luchthaven het land te verlaten. Dit zou u dus gedaan hebben nadat u reeds drie keer bedreigd zou zijn in Bagdad en AAH bij uw thuis zou zijn binnengevallen op zoek naar u. U verklaart dat u van Al Hilla naar de luchthaven van Bagdad verschillende checkpoints moest passeren waar de milities (i.c. AAH door wie u bedreigd zou zijn) actief waren en waarbij identiteitscontroles plaatsvonden (CGVS p. 11 & p. 16). De kans op een nieuwe confrontatie met uw vervolgers (AAH) was dus reëel. Hierop gelet is het bijzonder opvallend dat u de dag na uw vertrek uit Bagdad (waar de door u zo gevreesde milities in grote getalen aanwezig waren en meerdere checkpoints bemannen) er al zou terugkeren. Dit zorgt er andermaal voor dat er ernstig voorbehoud kan geplaatst worden bij de door u aangehaalde feiten.

Concluderend kan worden gesteld dat u de door u aangehaalde bedreigingen vanwege sjiiitische milities op geen enkele manier aannemelijk kan maken. De documenten die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas kunnen aan deze vaststellingen niets wijzigen. Uw Iraakse identiteitskaart, de kopie van uw paspoort, de kopie van uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, uw kieskaart, de kopie van uw woonstkaart, de kopie van uw voedselkaart, de kopie van uw huwelijksakte wegens vernieuwing, uw nieuwste huwelijksakte (opnieuw getrouwd met uw vrouw) en de kopieën van de identiteits- en nationaliteitsbewijzen van uw familie bevestigen enkel uw identiteit, en die van uw familieleden die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De documenten omtrent uw werk en studie (met name uw originele werkkaart van de universiteit, uw originele vakbondskaart van de apotheek, uw originele diploma bachelor, een kopie van het bewijs van uw bachelor, uw originele diploma master, een kopie van het bewijs van uw master en de kopieën van de foto's op uw werk), tonen aan dat u als professor aan de Universiteit van Bagdad en als apotheker heeft gewerkt, meer niet. De kopie van uw getuigschrift van lidmaatschap bij het Iraqi National Accord toont aan dat u wel betrokken was bij deze politieke partij, maar uit uw verklaringen blijken geen elementen die wat dit betreft een gegronde vrees voor vervolging zouden rechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48/2 tot en met 48/5” en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij het frappant acht dat verzoekende partij dergelijke discussie zou laten plaatsvinden tijdens haar les, onderstreept verzoekende partij in haar verzoekschrift dat deze discussie wel degelijk heeft plaatsgevonden. Het betrof een gesprek over de gevolgen van het gebruik van drugs en in deze context ontstond er een discussie over de sjitische milities die drugs nemen en slechte dingen doen. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij desbetreffend een uiteenzetting van de discussie (bijlage 2) en haar uurrooster met de vermelding van de open les (bijlage 3).

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat, daar waar verzoekende partij in bovenstaand betoog volhardt in het feit dat de discussie heeft plaatsgevonden, het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. De motivering van verwerende partij dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde discussie tijdens haar les gelet op de onaannemelijkheid dat verzoekende partij dergelijke discussie tijdens haar les überhaupt zou hebben laten plaatsvinden en haar inconsistente verklaringen over de bewuste uitspraken die zij zou hebben gedaan tijdens deze les, blijft dan ook onverminderd overeind.

De door verzoekende partij aangebrachte stukken (bijlagen 2 en 3 van het verzoekschrift) zijn geenszins van aard om aan te tonen dat deze discussie heeft plaatsgevonden. Vooreerst bemerkt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Wat betreft de transcriptie van de door verzoekende partij beweerde discussie tijdens haar les (bijlage 2) stelt de Raad bovendien vast dat dit door verzoekende partij zelf werd opgesteld en dat dit stuk geen enkele garantie biedt dat deze discussie werkelijk heeft plaatsgevonden. Ook het loutere feit dat in het neergelegde uurrooster (bijlage 3) open lessen staan ingepland toont niet aan dat in het kader van dergelijke open les een discussie zou zijn ontstaan waarbij kritiek werd gegeven op de milities en waarbij verzoekende partij niet zou hebben ingegrepen, maar in de plaats olie op het vuur zou hebben gegooid door uiterst controversiële uitspraken te doen dat er criminelen tussen de milities zitten.

2.2.4.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas door het feit dat verzoekende partij nagelaten heeft navraag te doen naar de twee leden van de militie AAH die langskwamen op de universiteit om haar te bedreigen of naar hoe zij de universiteit zouden binnengeraakt zijn, bemerkt verzoekende partij dat zij duidelijk gesteld heeft dat deze mannen met de regering werken en met een regeringsbadge de universiteit konden binnen geraken. Het was inderdaad niet nodig voor verzoekende partij achteraf navraag te doen naar deze mannen of naar hoe zij de universiteit zijn binnengeraakt. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij desbetreffend nog drie artikels over de band tussen de sjjiitische milities en de regering en over de macht van deze milities (bijlagen 5-7).

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij vooreerst op de motivering in de bestreden beslissing dat het volstrekt onduidelijk is hoe verzoekende partij, die stelt dat het niet moeilijk is om de universiteit binnen te geraken als je een auto hebt en een regeringsbadge, aan de informatie komt dat deze twee mannen (die volgens haar trouwens valse namen gebruikten) een auto en een regeringsbadge bij zich hadden, aangezien zij de mannen volgens haar verklaringen enkel in haar bureau heeft ontmoet, zij haar geen kaartje (of een badge) hebben getoond en verzoekende partij na hun vertrek meteen naar haar directeur is gegaan. Verder motiveert verwerende partij terecht dat verzoekende partij er alle reden toe had om navraag te doen naar deze mannen of hoe zij de universiteit zouden binnengeraakt zijn, aangezien zij bedreigd zou zijn door deze mannen, over wie zij meende te weten dat ze zich niet uitgaven voor wie ze echt waren (ze gebruikten volgens haar valse namen) en ze toch binnengeraakt waren op de universiteit door de poortwachter te omzeilen. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot de loutere herhaling dat deze mannen bij de regering werken en met een regeringsbadge de universiteit konden binnen geraken en het louter tegenspreken van verwerende partij stellende dat het niet nodig was om achteraf navraag te doen naar deze mannen of naar hoe zij de universiteit zijn binnengeraakt, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Evenmin ziet de Raad in hoe de algemene informatie die verzoekende partij aanbrengt over de band tussen de sjjiitische milities en de regering en over de macht van deze milities (bijlagen 5-7 van het verzoekschrift) voormelde motieven in een ander daglicht kan stellen.

2.2.5.1. Waar verwerende partij de bedreiging in haar apotheek op 25 juli 2015 in twijfel trekt omwille van haar gedrag na deze bedreiging, meent verzoekende partij dat dit een subjectieve opvatting betreft van verwerende partij, daar na een gevaarlijke bedreiging alle gedragingen mogelijk zijn. Sommige mensen zouden in paniek zijn en andere mensen doen dan weer alsof er niets aan de hand is. Verzoekende partij wist niet wat te doen. Zolang zij en haar vrouw hierover geen beslissing hadden genomen, leek het verzoekende partij het beste om haar apotheek gewoon op te houden en te werken alsof er niets aan de hand was. Verder voegt verzoekende partij nog een internetartikel over de manifestatie van 31 juli 2015 waarin zij heeft mee gestapt als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 4).

2.2.5.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij helemaal niets ondernomen heeft na het ontvangen van de dreigbrief, dit in schril contrast met haar overpeinzingen naar aanleiding van de brief en ondanks bedreigingen die zij naar eigen zeggen eerder al zou gekregen hebben, en haar apotheek nog gewoon openhield, nog mee stapte in een publieke manifestatie – als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een internetartikel over deze manifestatie op 31 juli 2015 (bijlage 4) – en na het verstrijken van de in de dreigbrief vermelde deadline voor het betalen van de som van 1 miljoen Irakese dinar zelfs nog gewoon naar de universiteit getrokken is om te gaan werken, alsof er niets aan de hand was. Dergelijke passiviteit na een rechtstreekse bedreiging aan haar adres, is in deze context allesbehalve aannemelijk. Onder de door verzoekende partij geschetste omstandigheden zou van verzoekende partij redelijkerwijs

verwacht kunnen worden dat zij in de mate van het mogelijke toch enige voorzorgsmaatregelen treft of acties onderneemt om te anticiperen op het dreigend gevaar dat haar boven het hoofd hing.

2.2.6.1. Aangaande de motivering dat de neergelegde dreigbrief slechts een kopie en geen origineel betreft, betoogt verzoekende partij dat uit het ontvangstbewijs (bijlage 8 van het verzoekschrift) blijkt dat verzoekende partij wel degelijk het origineel van de brief heeft afgegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat het gegeven dat het door verzoekende partij neergelegde document bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk werd aangeduid als zijnde origineel, zoals blijkt uit het ontvangstbewijs (bijlage 8 van het verzoekschrift), niet verhindert dat de commissaris-generaal nadien vaststelt dat het een kopie betreft en geen origineel (administratief dossier, stuk 9, map documenten, nr. 22; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 08/02/2016, p. 6). Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat deze door haar beweerde originele versie neer te leggen, waardoor zij dan ook niet aantoonbaar is dat zij inderdaad over het originele document beschikt. Tot slot wijst de Raad er nogmaals op dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend in de mate dat zij gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas, wat in deze niet aan de orde is.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een "*nieuwe dreigbrief van Asa'lb Ahl Al-Haq*" voegt (bijlage 1), merkt de Raad op dat dit stuk een loutere kopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Tevens wijst de Raad wederom naar de koppeling tussen aangebrachte documenten en de geloofwaardigheid van het relaas.

2.2.8. Verder stelt de Raad nog vast dat uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie over de sjjiitische milities (bijlagen 5-7 van het verzoekschrift), en tevens uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 1), weliswaar blijkt dat de sjjiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, doch kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Daarenboven blijkt uit onderhavig arrest dat verzoekende partij geen geloofwaardige problemen ten berde bracht. Derhalve zijn er in hoofde van verzoekende partij geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soenniet is, zou worden geïsoleerd of vervolgd in Bagdad.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (stuk 10, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt

blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (stuk 10, landeninformatie, deel 1) en de recentere "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat (IS). Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger) als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Het offensief dat IS sedert 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Wel heeft IS sinds begin 2016 twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016 en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Tevens dient te worden vastgesteld dat in april en mei 2016 het aantal zware aanslagen in Bagdad weer toenam. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Echter blijkt uit dezelfde informatie ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Daarnaast blijkt uit voormelde informatie nog dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk blijken te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont. Het geweld in Bagdad is verspreid over het hele grondgebied van de provincie en er kunnen geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad worden afgeleid. Er zijn geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld (met uitzondering van de internationale zone).

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de inwoners door de aanslagen en mensenrechtenschendingen in Bagdad zelf wel gehinderd, maar ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren, al zijn er problemen door jarenlang mismanagement, de corruptie, de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en de talrijke controleposten. Bagdad is, zoals hierboven reeds vermeld, geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen wordt verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés enzovoorts blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al maakt de stijgende levensduurte voor veel inwoners van de hoofdstad het moeilijk om rond te komen. Voorts werd in februari 2015 het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod tussen middernacht en vijf uur in de ochtend in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad ook gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze onder druk door een aantal factoren. Uit voormelde informatie blijkt dat er zich weliswaar bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Voorts blijkt dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten en de Bagdadi's zelf niet massaal zijn gevlucht, kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – zij wijst er in haar verzoekschrift op dat “*het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist*” – zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij ter terechtzitting nog verschillende stukken neerlegt, stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, tweede lid van de vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 8 februari 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT